

ἜΤΟΣ Δ'.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΡΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 164

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΛΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ετησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ ἑξωτερικὸν 20. Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἀθῆναι τῆ 4 Ἀπριλίου 1882.

Ὁρθοῦτο ἀκριχία καὶ ὑψιχὴν πρό τινῶν ἡμερῶν ἡ κυβερνητικὴ Βαβέλ, ἡ ἰδουθεῖσα ἐπὶ τῶν συντριμμάτων τῆς Κουμουδουρικῆς δυναστείας. Μόλις κατερρῆν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τῶν δικαστικῶν βουλευμάτων ὁ ἄμορφος ἐκεῖνος ὄγκος, καὶ ἀμέσως χεῖρες πολλὰ ἐτέθησαν ἐπὶ τὸ ἔργον καὶ οἱ διεσπαρμένοι λίθοι τε καὶ πλίνθοι καὶ ξύλα καὶ κέρχμοι πρὸς δὲ καὶ μέρος τοῦ ὕλικου τοῦ κατεδαφισθέντος κτιρίου ἀπετέλεσαν τὸν μέγιστον σωρείτην, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἐστήθη τὸ ζῶν τοῦ μεγάλου Προμηθεῦ ὁμοίωμα. Ἄλλ' ἡ πυργοποιεῖα αὕτη, ὡς ἡ περιβόητος ἐκεῖνῃ τῆς Γραφῆς, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λήξῃ αἰσίως· ὅσον μᾶλλον τις αἰρεται πρὸς τὸ ὕψος, τόσον μᾶλλον αισθάνεται ἐν ἑαυτῷ ἑσωφορικὰς ὀρέξεις· ὁ ἕλιγγος σκατίζει τὸ πνεῦμα καὶ τινες ἀπαραιτήτοι κανόνες λησιμονοῦνται ἢ παραβλέπονται. Μόλις εὐρέθη εἰς τὸ δυσανάβατον ἐκεῖνο ὕψος, ὁ κ. Τρικούπης καὶ ἐθεώρησεν ἀλαζῶν τὸν ὑποβασιάζοντα αὐτὸν στυγερὰν, ἠσθάνθη ὀρμὰς ἀκρατῆτους μεγαλείου. Εἶνε ἡ μέθη τῆς ἀρχῆς. Οἱ Καίσαρες καθιζόμενοι ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς κοσμοκρατορίας ἐθεοτοιοῦν ἑαυτοῦς. Ὁ κ. Τρικούπης, δὲν ἐτόλμησε νὰ κηρύξῃ ἑαυτὸν Δία ὑψιθεμέτην ἢ ἐνοσίχθονα Ποσειδῶνα, ὡκειοποιήθη ὅμως ἐν τῶν προνομίων τῆς νεωτέρας θεότητος καὶ περιεβλήθη ἐν τῶν δογμάτων αὐτῆς, γενόμενος εἰς καὶ τριπλοῦς. Ἡ παραγνώρισις ἑμὲως τῶν δικαιωμάτων τῶν ἄλλων ἔργατῶν, δὲν ἦτο φρόνιμον ἔργον· τέλος πάντων ἀφοῦ εἰργάσθησαν καὶ αὐτοί, καὶ ὡκοδόμησαν, ἐνόησαν νὰ μὴ μείνωσι

παρὰ τὰ θεμέλια καὶ ἔπρεπε νὰ παραισώσῃσιν αἱ πολλὰ ὑποστάσεις τοῦ ἀρχηγοῦ, χάριν τοῦλάχιστον τινῶν τῶν πρῶτεργατῶν. Ὅταν ἐν τῇ δικυομῇ ὁ ἀρχηγὸς κρατεῖ δι' ἑαυτὸν τὴν μερίδα τοῦ λέοντος, πολὺ φυσικὸν εἶνε νὰ ἐξεγείρωνται ὀρμὰι χειραφετήσεως παρὰ τοῖς ὀπαδοῖς. Διὰ τοῦτο αἱ γλώσσαι ἤρχισαν νὰ συγχίζωνται, καὶ οἱ ἔργαται ν' ἀποχωρῶσι, καὶ ἡ στερεότης τῆς οἰκοδομῆς νὰ κινδυνεύῃ. Οὕτω διαθεβαιοῦσι τοῦλάχιστον οἱ εἰδήμονες, ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπέρχουσιν ἀντιπρακτικὰ εἰδήσεις. Κατὰ τοὺς μὲν τὸ κυβερνητικὸν οἰκοδόμημα εἶνε ἤδη κόνις. Κατὰ τοὺς ἐτέρους οὐδὲ κἂν σείσται, οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἂν ποτε σεισθῇ ἀρκούσιν αἱ σταβραὶ χεῖρες τῶν συντακτῶν τῆς Παλλυγενείας καὶ τῆς Ὄρας νὰ τὸ ὑποβαστάσωσιν.

* *

Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἅμα εἶδομεν καὶ ἡμεῖς τὴν τεραστίαν ἀνάπτυξιν τοῦ κόμματος τοῦ κ. Τρικούπης, ἅμα εἶδμεν τὴν ἔκτακτον αὐξήσιν καὶ ἐξόγκωσιν αὐτοῦ, γινώσκοντες ἄλλως τὸ κλίμα τοῦ ἐλληνικοῦ βουλευτηρίου, ἀνεκράξασμεν ἐν τῇ δυσπιστίᾳ ἡμῶν, — Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε φυσικόν! Ὁ ἀριθμὸς τῶν ψήφων οὐς συνέλεξε περὶ αὐτὸν ὁ κ. Τρικούπης ἦτο ἀνατροπὴ τῶν μαθηματικῶν νόμων, ὑφ' ὧν διέπεται ὡς πρὸς τὰς διαιρέσεις αὐτοῦ τὸ ἐλλήνι ἐν κοινοβούλιον. Ἡ πλήμυρα εἶχε φθάσει μέχρι σημείου μήποτε σημειωθέντος ἐν ταῖς προγενεστέροις ἐποχαῖς. Συνέβανε λοιπὸν ἔκτακτόν τι. Ὅθεν δὲν εἶχομεν ἀδίκον ὑποπτευόμενοι ὡς μὴ φυσιολογικὴν τὴν ἐξόγκωσιν τοῦ κυβερνητικοῦ κόμματος. Ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων ἡ νόσος ὑπῆρχεν· ἀλλ' ἡμεῖς ἐσφάλημεν κατὰ τὴν διάγνωσιν. Μᾶς ἠπάτησαν τὰ συμπτώματα καὶ ἐνομίσαμεν τὴν νόσον ὕδρωπα. Ἀπεναντίας ἦτο αὐτὴ ἐγκυμοσύνη, καὶ μάλιστα εἰς σημείον λίαν προκεχωρημένον. Εἰ καὶ ἡ κατάστασις αὕτη ἀπεκρύβη ἐπιμελῶς, ἐν

τούτοις τὸ πρᾶμα ἐγνώσθη ὑπὸ τῶν πολυπραγμόνων καὶ διεδόθη. Ἡκούσθησαν μάλιστα καὶ αἱ ὄδινες καὶ τινες διαβεβαιοῦσιν ὅτι ὁ τοκετὸς ἐπῆλθε καὶ μάλιστα ὀδυνηρὸς καὶ δύσκολος τοσοῦτον ὥστε ἐγένετο ἀνάγκη χειρουργικῶν ἐργασιῶν.

Δὲν ζητοῦμεν νὰ μάθωμεν τὸν πατέρα, διὰ νὰ μὴ ματαιοπονήσωμεν. Τὰ ἑλληνικὰ κόμματα δὲν γεννῶνται συνήθως ἐκ νομίμων καὶ φυσικῶν συνοικεσιῶν. Εἶνε ἢ ἀπάτορα, γενόμενα διὰ τῆς αὐτομάτου γεννήσεως, ἀποκεκλεισμένης ἐκ τῆς ἐπιστήμης καὶ εὐροῦτης ἄσουλων ἐν τῇ πολιτικῇ, ἢ γόνιοι πολλῶν ὁμοῦ πατέρων. Τὸ τελευταῖον εἶνε τὸ πιθανότερον εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἴδωμεν ἐν τῷ νεογνῷ, ἐν χερί Δεληγεώργη, ἐν πόδι Πετμεζᾶ, μιστὸ κεφάλι Κοντοσταύλου, ἄλλο μιστὸ Καραϊσκάκη, μίαν μύτην Πετσάλη, δύο μάτια Μεσσηνέζη καὶ οὕτω καθ' ἕξιν. Μυρία διαδίδονται φήμει· κατὰ τοὺς μὲν εἶνε ἐξάμβλωμα ἄξιον διὰ τὸν Κεᾶδην ἔχον τρεῖς καὶ πλείονας κεφαλὰς· κατὰ τοὺς δὲ τὸ νεοτεχθὲν δὲ ἔχει κεφαλὴν καὶ προσπαθοῦσι νὰ τῷ θέσωσι μίαν πλαστὴν, ἀν καὶ ἡ κεφαλὴ ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν τελευταίων ἀνατομικῶν παρατηρήσεων τῶν γενομένων ἐντὸς τῆς Βουλῆς, δὲν εἶνε πάντοτε ἀναγκαία. Οὐδὲ τὸ ὄνομα του ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν, διότι ἀπὸ καιροῦ ἐσαστίσαμεν μετὰ τὴν ὀνοματοθεσίαν τῶν κομμάτων εἶνε πέμπτων, ἕκτων, δέκατων, ἑκατοστών, ἀγνοοῦμεν ἅς ἀναλάβῃ καθήκοντα ἀναδόχου ὁ κ. Δηληγιάννης. Ἐπιθυμοῦμεν μόνον νὰ μάθωμεν ἂν τὸ νεογνὸν θὰ εἶνε βιώσιμον καὶ ἂν ἡ γέννησις του ἐπαγγέλλεται ἡμῖν τι τὸ καλόν.

Ἀπέχομεν νὰ κρίνωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἀναμένομεν τοὺς πρώτους αὐτοῦ κλαυθμηρισμούς. Δὲν ἀποκρύπτωμεν ὅμως ὅτι δὲν τρέπομεν πολὺ μεγάλας ἐλπίδας. Εἶδομεν τόσους Μεσσίας· γεννηθέντας μετ' ἐπαγγελιῶν καὶ βιώσαντας βίον μύκτης, ὥστε ἔχρημεν, ὅλον τὸ δικαίωμα ν' ἀμφιβάλλωμεν. Ἐπειτα, μὴ λησμονῶμεν ὅτι εἰς ἐκάστην γέννησιν Μεσσίου παραστατεῖ ὁ Ἡρώδης καὶ ὁ Ἡρώδης δὲν λείπει οὐδὲ τὴν φορὰν ταύτην, οὐχὶ σφαγεὺς ἄγιος τῶν ἀθῶων, ἀλλὰ μελιχρῶς καὶ ἐπιβούλως προσελκύων τὰ μωρὰ πρὸς ἑαυτὸν, δι' ὀλίγων θωπειῶν καὶ δι' ὀλίγων μειδιαμάτων ἐκ τῆς ἀνεξάντλητου ἀποθήκης τῆς γλυκύτητος αὐτοῦ.

ANEMOMAZΩΜΑΤΑ

Καλὰ θὰ κάμῃ τὸ συνεργόμενον συνέδριον τῶν Ἑλλήνων ἰατρῶν νὰ σκεφθῇ ἐν πρᾶγμα πῶς νὰ γείνη κατοικήσιμος εἰς τὸ μέλλον ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν. Διότι ἂν κάθε χρόνον προστίθεται καὶ μία ἐπιδημία εἰς τὰς ἤδη ὑπαρχούσας δὲν ἤξεύρομεν μὴ τὸν Θεὸν τί θὰ ἀπογίνωμεν.

Εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ αἱ μεγαλείτεροι μου-

σικαὶ ἔχουν ἓνα ἀρχιμουσικόν. Ἐδῶ εἰς τὴν τόπον τῆς τελεότητος καὶ ἡ μικρὰ τῆς Φρουρᾶς ἔχει δύο. — Τούτο λέγεται εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν προσκόλησις.

Τὸ κάρρον τῶν ἀκαρθασιῶν, πρᾶξ κάθε πρωΐαν ὡς ἐμάθωμεν καὶ περιμένει ἐξώθεν τῆς θύρας τοῦ Πανεπιστημίου, ἀναμένον νὰ παραλάβῃ τὰ καθηγητικὰ σκουπίδια.

Ὁ Κωνσταντινίδης ἀπελύθη ὡς καθηγητῆς ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημίου, ἀπελύθη ὡς γυμνασιάρχης ἀπὸ τοῦ Γυμνασίου.

Εἰς ἐρωτᾶ

— Ποῖος θὰ τὸν ἀπολύσῃ ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας του.

Ἐτέθη φραγμὸς ξύλινος τέλος πάντων εἰς τὰ μάρμαρα καὶ τοὺς λίθους τοῦ Καραπάνου ἐν τῷ πεζοδρομίῳ τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Μερικοὶ Ἀρτινοὶ παρατυχόντες ἐψιθύριζον.

— Δὲ ἐμποροῦσε τάχα νὰ τεθῇ φραγμὸς καὶ εἰς τὴν τιμαρτωτικὴν ὁρεξίν αὐτοῦ;...

Μεταξὺ τῆς ἀνκαλυφθείσης ἐσχάτως ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας διωργανισμένης συμμορίας τῶν ἐπαιτῶν, λέγεται ὅτι ἦσαν καὶ βουλευταὶ τινες τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀναγκασθέντες νὰ καταφύγωσι εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο μετὰ τὴν 2 Μαρτίου.

Ὁμιλοῦσι πρὸς ἀλλήλους ἰατροὶ τινες καὶ λέγουσιν ὅτι ὁ ἰατρὸς εὐρίσκεται πάντοτε εἰς δυσάρεστον θέσιν ὅταν ἀποθνήσκῃ ὁ θεραπευόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἀσθενῆς, διότι οἱ συγγενεῖς πάντοτε παραπονοῦνται κατὰ τοῦ ἰατροῦ. Εἰς παρατυχηάνων δὴλοὶ ὅτι αὐτὸς οὐδέποτε ἤκουσε παράπονον παρὰ τῶν συγγενῶν τῶν ἀποθνησκόντων ἀσθενῶν του.

— Εἶναι ἰατρὸς ὁ κύριος; τὸν ἐρωτοῦσιν.

— Μάλιστα εἶμαι κτηνίατρος.

Ἐπαναρθῶντες ἀδικίαν τινὰ ἐν ἀγνοίᾳ ὑφ' ἡμῶν γενομένην, δηλοῦμεν ὅτι κατὰ λάθος ἀνεμίξαμεν καὶ περικοπήν τῆς Κλειῆς εἰς τὰ ἀπανθίσματα ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου ἐν τῷ προτελευταίῳ ἡμῶν φύλλῳ, διότι ἡ ἔγκριτος τεργεσταία ἐφημερίς εἶχε παραλάβῃ αὐτολεξεί τὴν περικοπήν ταύτην ἐκ τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων.

